

ת"פ 9014/10/12 - מדינת ישראל נגד א פ

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 9014-10-12 מדינת ישראל נ' פ
בפני כבוד השופטת הדסה נאור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד גבריאל דניאל
נגד
א פ
המאשימה
הנאשם ע"י ב"כ עו"ד (כתוארו אז) עודד מורנו

הכרעת דין

1. הנאשם הוא דודה של הקטינה ע.ג. ילידת 0.0.06 (להלן "הקטינה").

על פי עובדות כתב האישום בתאריך 21.4.12 בשעה 21:20 או בסמוך לכך, נכנסו הנאשם והקטינה לחנות so good ברחוב הקוממיות 3 בבת ים, אשר בניהולה של לואיזה כהן (להלן: "החנות" ו"מנהלת החנות" - בהתאמה).

הנאשם נשא ונטל מצלמת וידאו מסוג "סמסונג" ST30C בשווי 599.99 ₪ (להלן: "המצלמה") השייכת לבעלים, מהמדף עליו הייתה מונחת, הניחה על הדלפק והצביע לעברה בידו כשהוא מסמן לקטינה לקחת את המצלמה מהמדף עליו הייתה מונחת בחנות.

הקטינה לקחה את המצלמה, יצאה עמה מהחנות והנאשם יצא אחריה.

על כל אלה מואשם הנאשם, בפרק הראות החיקוק, בעבירת גניבה - על פי סעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. בתשובתו לאישום, שנמסרה בכתב ע"י בא כוחו, הודה הנאשם בכך שבמועד הנטען בכתב האישום נכנס לחנות ואף כי נטל קופסת מצלמה מסוימת מהמדף עליו הייתה מונחת והניחה על הדלפק.

הנאשם הוסיף והודה כי הצביע בידו לעבר המצלמה וסימן לאחייניתו הקטינה, אולם הכחיש שסימן לה לקחת את המצלמה מהדלפק עליו הייתה מונחת.

לטענת הנאשם הוא אמר לקטינה כי אם תתנהג כיאות הוא יתגמל את התנהגותה הטובה ברכישת מתנה בדמות

המצלמה.

בהמשך הכחיש מחוסר ידיעה את העובדה שהקטינה יצאה מהחנות עם המצלמה.

המחלוקת העיקרית מתמקדת אפוא בשאלה, מה הייתה מטרת הנאשם בהצביעו לעבר המצלמה, לצד השאלה האם הקטינה לקחה את המצלמה ויצאה עמה מהחנות.

3. **מטעם המאשימה** העידו מנהלת החנות, שבאמצעותה הוגש דיסק - עליו צרבה, ע"י צורב המחשב, ארבעה סרטונים ממצלמות האבטחה בחנות אשר קלטו את הנאשם והקטינה מחוץ לחנות ובתוך החנות, רס"ב שי טננבאום - גובה הודעת הנאשם, וג' - גיסו של הנאשם ואבי הקטינה (להלן: "**אבי הקטינה**").

כמו כן הוגשו בהסכמה: דו"ח חיפוש בדירתו של אבי הקטינה, קופסת מצלמת סמסונג 30ST שנת ייצור 2011, שנתפסה במהלך החיפוש, דו"ח פעולה המתייחס לחיפוש ודו"ח צפייה בדיסק ממצלמות האבטחה.

מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו.

4. בסיום פרשת התביעה העלה ב"כ הנאשם טענה לפיה אין להשיב לאשמה, מהטעמים הבאים:

ראשית, לטענתו, לא הוכח ולו נסיבתית, שיש מצלמה שנגנבה מהחנות ושנמצאת בידי הנאשם.

שנית, טען ב"כ הנאשם, כי הסרט שצולם במצלמות האבטחה של החנות אינו קביל, שכן הראיה העיקרית - המחשב - לא נתפסה ומנהלת החנות אינה יכולה להעיד לגבי תקינות מכשיר ההקלטה או אמינותו שכן איננה אשת מקצוע.

לעניין זה הוסיף ב"כ הנאשם וציין כי יש הבדל בין שעת האירוע, כפי שמופיעה בכתב האישום, לבין השעה המצוינת בסרט.

שלישית, טען ב"כ הנאשם כי הקטינה לא נחקרה ומדובר במחדל חקירה מהותי שלא ניתן להתגבר עליו שכן מצפייה בסרט בלבד לא ניתן להגיע למסקנות - וודאי שלא מעל לכל ספק סביר.

בהחלטתי מתאריך 23.4.13 קבעתי כי, מבלי לבחון ולקבוע בעניין משקל הראיות או קבילות הדיסק, התביעה עברה את משוכת הראיות הנדרשת לשלב זה של דיות הראיות להוכחת העבירה.

בעקבות החלטה זו עלה הנאשם להעיד.

5. **מנהלת החנות** סיפרה במסגרת עדותה, כי יום למחרת האירוע הגיעה לחנות וגילתה שחסרה מצלמה.

לאחר שלא מצאה רישום על מכירת המצלמה פנתה לבדוק את מצלמות האבטחה, שם צפתה באירוע, במעשיו של הנאשם ושל הקטינה, אשר בסופו נראית הקטינה נוטלת את המצלמה מהדלפק, עליו הניחה הנאשם, ויוצאת עמה מהחנות מבלי ששולמה תמורתה.

בטרם פנתה למשטרה, להגשת תלונה, צרבה, באמצעות הצורב המותקן על המחשב, את ארבעת סרטוני האירוע, שנקלטו במצלמות המחשב, מארבע זוויות שונות, על גבי דיסק, המכיל את ארבעת הסרטונים.

לשאלות ב"כ הנאשם אישרה כי היא לא התקינה את המחשב ואת תוכנות ההקלטה ואף שאין לה ידיעה טכנית במחשבים ובתחזוקתם.

עם זאת הבהירה כי ההקלטה היא אוטומטית, היא יודעת איך להשתמש בתוכנה, עושה כל יום ביקורת של מצלמות האבטחה ויודעת גם לצרוב, באמצעות הצורב הנמצא בתוך המחשב, את הקלטות מצלמות האבטחה, מהדיסק הקשיח לדיסק.

לאחר שצרבה את סרט ההקלטה על דיסק חדש וללא כל עריכה, שינוי או עיבוד, ניגשה, לדבריה, למשטרה, הגישה תלונה ומסרה את הדיסק עליו צרבה את סרטוני האירוע, כראייה לתמיכה בתלונתה.

6. בסיכומיו חזר ב"כ הנאשם על טיעונו כנגד קבילות הדיסק.

7. כידוע, בע"פ 869/81 **שניר נ' מדינת ישראל**, פד"י לח (4) 169 נקבעו הכללים לקביעת קבילות ומהימנות סרטון וידיאו או הקלטה והם:

(א) המכשיר או האמצעי האחר ששימש להקלטה פועל כהלכה ועשוי לקלוט או להקליט דברים שנאמרו.

(ב) האדם אשר טיפל בהקלטה ידע את מלאכתו.

(ג) ההסרטה או ההקלטה מהימנים ונכונים.

(ד) לא נעשו בסרט שינויים בצורת הוספות או השמטות.

(ה) זיהוים של המדברים שקולותיהם נקלטו.

(ו) הדברים שנאמרו והעדות הוגדה מרצונו הטוב של המדבר ללא כפייה וללא פיתוי.

ב"כ הנאשם למעשה מפנה בטיעונו לסעיפים א ו-ב לכללי הקבילות והמהימנות כשלטענתו על פי כלל הראייה הטובה ביותר היה על המאשימה להגיש את המחשב, עליו הוקלטו הסרטונים, המשמש כראיה העיקרית במשפט ולא ניתן להסתפק בהגשת דיסק עליו נצרבו הסרטונים שהוקלטו על ידי המחשב, כראייה משנית.

יתרה מכך מנהלת החנות, כמי שאינה אשת מקצוע, אינה יכולה להעיד על תקינות ואמינות מכשיר ההקלטה.

8. **מנהלת החנות** העידה כי ההקלטה המקורית נמחקה אוטומטית לאחר 3 חודשים ועל כן הם שומרים

חומר על דיסקים.

לגבי העתקת החומר, מהדיסק הקשיח במחשב לדיסק שהוגש, העידה, כאמור לעיל, על הפעולה היחידה שבסמכותה לעשות ושאותה ביצעה - צריבת הסרטונים על גבי דיסק חדש והסבירה שאין ביכולה לפתוח את המחשב המקליט את הסרטונים, פעולה שרק אנשי המחשב מוסמכים לבצע.

התרשמתי מעדותה שהיא הייתה מיומנת בביצוע פעולת הצריבה, פעולה שאינה דורשת ידע מקצועי נרחב או מיומנות גבוהה.

ב"כ הנאשם בטיעונו לא טען לקיומו של חשש שהקלטת נערכה או זויפה ואף לא טען שהסרטונים אינם משקפים נאמנה את האירוע, או שמדובר בסרטונים שתוכנם "עוות" או "בושל".

אדרבא, הנאשם מאשר את הנצפה בסרטונים, ומתייחס אל האירוע כאל אירוע שהתקיים, רק מנסה, כמיטב יכולתו, לתת הסבר ופרשנות להתנהגותו, כפי שהיא נצפית בסרטונים, באופן שתעלה בקנה אחד עם גרסתו לפיה מדובר בהצבעה תמימה לקטינה על המצלמה. כך הנאשם אינו מכחיש ששהה בחנות יחד עם הקטינה, כי הוריד את המצלמה ממקומה והניחה על הדלפק, כי הצביע בידו לעבר המצלמה וסימן לאחייניתו הקטינה.

הנה כי כן, הסרטונים עצמם אינם מעוררים חששות לתקינות ההקלטה או הצריבה שלהם מהדיסק הקשיח לדיסק שהוגש כראייה, כשהנאשם עצמו מתייחס אל הנצפה בהם כמציגים תמונה אמينة של מעשיו בחנות.

צפייה בסרטוני ההקלטה, על גבי הדיסק הצרוב גם מלמדים על רצף אירועים שלם, שלא נקטע.

על קבילותו של הדיסק הצרוב כראייה משנית, לאחר אובדנה של הראייה העיקרית ניתן ללמוד מהקביעות שנקבעו בע"פ 2801/95 **יעקב קורקין נ' מ"י פ"ד** (נב(1), 791, 806 (להלן: "עניין קורקין") לעניין קבילותו של תמליל, כראייה משנית, לאחר אובדן הקלטת שהיוותה את הראייה העיקרית.

בעניין קורקין מתייחס בית המשפט גם למבחנים שנקבעו בהלכת שניר לקבילות סרט צילום לאור שינויי העיתים וההתפתחות הטכנולוגית בעידן שלאחר שנקבעה ההלכה בפרשת שניר. וכך קובע בית המשפט בעניין קורקין:

"עמידה בתנאי הקבילות הטכנית תנאי הקבילות הטכנית, שנקבעו בע"פ 28/59, יג, 1209 (פלוני) - וראה גם: ע"פ 24/73 כז(124) 2 (מיזל) - העומדים, כך נראה, בבסיס טענתו של ב"כ המערער בהקשר זה, נועדו להבטיח את אמינותו של סרט ההקלטה: ראשית - מפני "עיוות" השיחה המוקלטת בשל שימוש במיכשור לא תקין, חוסר מיומנות של המקליט, סרט הקלטה פגום או תקלה בתהליך ההקלטה; ושנית - מפני התערבות פסולה בתוכן המוקלט בסרט ("בישול" בעגה המקצועית).

התפתחותה של ההלכה הפסוקה בנושא זה - ככל הנראה בעקבות ההתפתחות הטכנולוגית בתחום ההקלטה - "ריכזה" את הטענות כנגד הקבילות הטכנית של סרט ההקלטה במסגרת

"טענת גג" כוללת, המדברת בקיומו של חשש שסרט ההקלטה אינו משקף נכונה את השיחה המוקלטת.

מרכז הכובד הוסט מן הפרטים הטכניים של תקינות ההקלטה - המכשיר והסרטים - ומיומנות המקליט אל 'שלמות' ההקלטה; כאשר פגמים וליקויים הקוטעים את השיחה אינם פוסלים מלכתחילה את קבילות הסרט, אלא אם כן מותירים הם חשש שמא ההקלטה אינה מציגה תמונה אמינה של השיחה." ציינו לעיל כי צפייה והאזנה לשתי הקלטות, עם עיון בתמליל אכן מראה תמונה אמינה של השיחה, דבר המלמד על שלמות ההקלטה מבחינה זו שאין מדובר בתוכן "מבושל".

מאחר שטענת ההגנה הייתה רק בהיבט הטכני, לעניין אופן העברת הסרטונים מהדיסק הקשיח לדיסק הצרוב, וכשירותה המקצועית של מנהלת החנות להעיד על תקינות ואמינות מכשיר ההקלטה, הרי שלאור עדות מנהלת החנות, גרסת הנאשם והפסיקה, אני קובעת כי יש בחומר הראיות ובמסקנות המתחייבות ממנו כדי "להכשיר" את הדיסק הצרוב להתקבל כראייה משנית קבילה, כפי שנקבע **בעניין קורקין:**

"ולא למיותר יהיה להוסיף בעניין זה, כי סרט הקלטה הינו "מסמך"; ולעניין הצגתו חלים כלל הראייה הטובה ביותר וחריגיו. במקרה דנא, הושמדו הסרטים וניתן להוכיח את תוכנם ב"ראיה משנית". התמלילים שנותרו הינם ה"ראיה המשנית" הטובה ביותר בנסיבות, ולא באה מפיו של המערער טענה המביעה חשש של "זיוף" תוכנם של התמלילים כשלעצמם."

בשולי הדברים אוסיף התייחסות קצרה לטענת ב"כ הנאשם להשלכות פערי הזמנים, בין שעת האירוע בפועל לבין השעה המופיעה בסרטונים, על מהימנות הסרטונים.

בתשובת מנהלת החנות לשאלה בעניין פער הזמנים הסבירה כי ככל הנראה כך קיבלו את המחשב וכי מאז הוא כך עובד "אף אחד לא מכוון את השעות".

בהקשר זה יודגש שוב כי ב"כ הנאשם לא טען שהאיש המופיע בסרטונים אינו הנאשם. להפך, במענה לכתב האישום הודה הנאשם באמצעות בא כוחו כי ביום המצויין בעובדות כתב האישום נכנס לחנות ואף אישר, למעשה, את הנצפה בדיסק, כאמור לעיל.

לאור האמור לא מצאתי שיש השלכות לפערי הזמנים על מהימנות הדיסק ועל הנצפה בסרטונים שנצרכו עליו ועל קבילותם.

9. **המחלוקת** שנותרה היא אם כן על מה שהסתתר, בליבו פנימה של הנאשם, מאחורי הצבעתו על המצלמה - האם בהצבעתו הורה באצבעו לקטינה ליטול את המצלמה ולצאת עמה מהחנות, או שמא בהצבעתו הייתה טמונה הבטחתו לקטינה לרכוש עבורה מצלמה כזו אם תנהג כיאות.

10. על היסוד הנפשי שבעבירה, על צפונות ליבו וכוונתו של נאשם בביצועו של מעשה, ניתן ללמוד מכמה מקורות ובכמה דרכים:

האחד - גרסת הנאשם עצמו;

השנייה - מנסיבות המעשה;

והשלישית - מהתנהגות הנאשם במהלך ביצוע המעשה, כפי שהיא נצפית.

המאשימה מבקשת ללמוד על היסוד הנפשי של הנאשם בעת ביצוע המעשה מתוך התנהגותו במהלכה, כפי שהיא נצפית בסרטון, המופיע בקובץ השני בדיסק שקבילותו אושרה על ידי.

ההגנה מבקשת ללמוד על היסוד הנפשי מגרסת הנאשם עצמו.

11. לא בכדי התנגד ב"כ הנאשם לקבלת הדיסק, מטעמי קבילות טכניים, אף שכאמור הנאשם הודה בכל העובדות המקימות את מעשה העבירה, כולל, כאמור לעיל, גם את הצבעתו לקטינה על המצלמה.

צפייה בסרטון - בקובץ השני בדיסק - מלמד כי התנהגותו של הנאשם במהלך האירוע מעידה כאלף עדים על כוונתו בעת שהצביע על המצלמה לקטינה ומעשיו אינם נתונים לפרשנות ואינם טעונים הסבר.

בסרטון מתוך החנותנצפה הנאשם עומד מימין לדלפק המכירות (להלן: "**הדלפק**"), מוריד את המצלמה, שהייתה מונחת, באריזתה המקורית, סמוך ומעט מעל לדלפק ומניחה על הדלפק לימינו.

באותה עת מגיעה הקטינה אל הדלפק ונעמדת לשמאלו של הנאשם.

הנאשם מצביע על המצלמה, שלימינו, לקטינה, תוך כדי שהוא מחליק באצבעותיו על הדלפק, מכיוון המצלמה לכיוונה של הקטינה, כמורה לה לקחתה, ומחליף במהירות את מיקומו עם מיקומה של הקטינה - מרחיק עצמו לצד שמאל של הדלפק ומפנה מקום לקטינה אשר עוברת לעמוד לימינו, נוטלת במהירות את המצלמה מהדלפק ושוב מחליפים השניים במהירות את מקומותיהם, כשהנאשם תופס מיד מקומה לימין הדלפק ומחפה עליה, כך שהמוכר לא יראה אותה, כשהיא עוברת מאחוריו עם המצלמה בידה. הקטינה נעמדת לשהות קצרה ביותר שוב לשמאלו ועוזבת את המקום כשהמצלמה באריזתה בידה.

באותו זמן עומד הנאשם ליד הדלפק ומנסה לשלם עבור הקפה שקנה, כשהוא מחכה עם הכסף ביד מושטת על אף שהמוכר עסוק בהכנת הקפה וכלל לא נמצא ליד הקופה.

12. כאמור, הנאשם הכחיש כי סימן לקטינה לקחת את המצלמה או כי ראה אותה נוטלת את המצלמה ויוצאת עמה מהחנות.

בעדותו בבית המשפט העלה הנאשם לראשונה את הטענה לפיה מאחר "שעשו בלגן בחנות" הצביע על המצלמה ואמר לקטינה כי יקנה לה מצלמה כמתנה ליום ההולדת.

באמרתו במשטרה ובמענה לכתב האישום טען הנאשם כי הראה לקטינה את המצלמה ואמר לה שיקנה לה מצלמה "אם היא תהיה ילדה טובה" ללא כל אזכור יום הולדתה של הקטינה.

לשאלת ב"כ המאשימה בחקירה הנגדית האם ידוע לו מועד יום הולדתה השיב תשובות מתלהמות וכשהוא נסער הוסיף "אני לא זוכר את ימי ההולדת, כשמזמינים אותי אני הולך".

כשנדרש לסיבה שהזכיר לראשונה בבית המשפט את היום ההולדת השיב "אולי לא התכוונתי לקנות, אבל כדי להרגיע את הילדה אמרתי לה את זה".

גם דינה של טענת הנאשם לפיה לא ראה את הקטינה נוטלת את המצלמה ויוצאת עמה מהחנות, להידחות.

צפייה בסרטון, שתיאור הנצפה בו פורט לעיל, אינה מותירה ספק בכך שהנאשם ראה את הקטינה מתקרבת אל המצלמה ולוקחת אותה. גרסתו לפיה לא ראה את מעשי הקטינה ולא הבחין בגניבת המצלמה אינה מתיישבת עם מה שקלטה עדשת המצלמה.

יתרה מכך, לאחר שהקטינה לקחה את המצלמה ועברה לצידו השמאלי של הנאשם, ניצפה הנאשם בסרטון מפנה את ראשו אליה ומסתכל עליה, אף אם להרף עין, וקשה להניח שגם בשלב זה לא ראה הנאשם את המצלמה בידה של הקטינה, לאחר שהקופסא נעלמה, מהמקום בו הניחה על הדלפק, מיד לאחר שהצביע עליה לעבר הקטינה, שכן מדובר בקופסא גדולה יחסית למידותיה של הקטינה.

בפתח עדותו הראשית סיפר הנאשם שהשוטרים הראו לו שלקח את המצלמה, הראה לילדה ושם את זה במקום.

מאחר שהאמירה סותרת את הנצפה בסרטון, שם נראה שהנאשם מוריד את המצלמה מניחה על הדלפק, אך אינו משיבה למקומה, התבקש להבהיר האם החזיר את המצלמה למקומה ולאחר התלבטות ענה במילה אחת "למטה" ולא הבהיר כוונתו, כשמיד בהמשך טען "שמתי אל המצלמה, אני לא יודע איפה".

עדותו של הנאשם בפני לא הותירה עליו רושם מהימן.

בחקירתו הנגדית הרבה הנאשם לתקוף את ב"כ המאשימה, ניסה להרוויח זמן והתחמק ממתן תשובות ענייניות לשאלותיו של ב"כ המאשימה.

כל אימת שנשאל שאלה שהתקשה להתמודד עמה ולתת תשובה אמיתית ועניינית הגיב בכעס והתייחס אליה בביטול, בלגלוג ובזלזול עד כדי ניסיון הגחכתה ו"מתן ציונים" לתובע.

למשל, כאשר נשאל מדוע הזכיר בעדותו לראשונה שהבטיח לקטינה את המצלמה כמתנה ליום הולדתה, כשאינו יודע כלל את תאריך הולדתה השיב "כל הכבוד. שאלה לוגית מאה אחוז... מה זה הלוגיקה הזאת? אני חושב שזאת שאלה מטופשת".

או במקרה אחר, כשהתבקש להשיב על השאלה מדוע היפנה מבטו לעבר הקטינה לאחר שלקחה את המצלמה,

השיב כי אינו זוכר והוסיף "אולי יש לי מחלה במוח ואני לא יכול לזכור".

וכשהפנה אותו התובע לסרטון וביקש את התייחסותו לכך שרואים בסרטון מה עשה השיב "אתה מספר סיפורים. איזה שאלות אתה שואל אותי ואני עושה מזה בדיחות" והמשיך להשיב בדרכו זו לאורך כל חקירתו.

13. לסיכום אתייחס לשתי טענות נוספות שהועלו על ידי ב"כ הנאשם.

האחת - לא הוכח קשר בין המצלמה שנגנבה לבין קופסת המצלמה שנתפסה, במהלך חיפוש בבית הורי הקטינה, ושהוגשה כראייה.

השנייה - המאשימה לא עמדה בנטל הבאת הראיות מאחר שהמטרה לא גבתה עדות מהקטינה ולא הביאה אותה לעדות.

בטענה הראשונה יש לכאורה ממש, שכן מנהלת החנות לא התבקשה ולא העידה על סוג ודגם המצלמה שנגנבה ועל כן לא ניתן לייחס את קופסת המצלמה שנתפסה למצלמה שנגנבה, זאת על אף השקר המוכח בדברי אבי הקטינה שטען בעדותו בבית המשפט, בחודש פברואר 2012, כי קופסת המצלמה שנתפסה שייכת למצלמה שנרכשה על ידם כ-6 שנים קודם לכן ומשמשת אותם מאז, בעוד שעל הקופסא נמצאה מדבקה לפיה מדובר במצלמה שיוצרה בשנת 2011.

כך או כך סעיף 383 (א) (1) לחוק קובע:

"נוטל ונושא דבר הניתן להיגנב, בלי הסכמת הבעל, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הדבר מבעלו שלילת קבע."

מכאן, כי עבירת הגניבה דורשת נשיאה ונטילה של רכוש, ללא הסכמת בעליו, כשמשמעות הביטוי "נוטל ונושא" היא הוצאת הרכוש מחזקתו של האחר.

מכאן, מרגע שהמצלמה הוצאה מתחומי החנות, ללא הסכמת הבעלים או מי מטעמם, הרי שהושלמה העבירה, אף אם המצלמה עצמה לא נמצאה ואף אם לא הוכח כי הקופסא שנתפסה בבית הורי הקטינה היא קופסת המצלמה הגנובה.

בהתייחסו ל**טענה השנייה** ציין ב"כ הנאשם כי נגרם נזק ראייתי באי גביית עדות מהקטינה, שכן לשיטתו עדות זו יכולה הייתה לשפוך אור על השתלשלות האירועים.

ב"כ המאשימה טענה בתגובה כי הן המשטרה והן התביעה לא מצאו לנכון לגבות עדות מקטינה בת 6 לאור החשש מהנזק שיכול להיגרם לה ממעמד זה, בעיקר כאשר קיימים סרטוני אבטחה ברורים המתעדים את האירוע, הרי שאין היא נזקקת גם לעדותה של הקטינה אשר עלולה להסב לה נזק.

אין לי אלא להסכים עם המאשימה ולשבחה על האיזון הראוי שעשתה בין החשש לגרימת נזק לקטינה מעצם המעמד ובין היכולת להוכיח את אשמתו של הנאשם ללא עדותה שכן סרטוני האבטחה מדברים, כאמור לעיל, בעד עצמם, ודי בכך.

אם סבר הנאשם כי עדותה של הקטינה יכולה לסייע בהגנתו יכול היה לבקש לזמנה מטעמו.

14. אשר על כן, לאור קביעתי כי סרטוני האבטחה קבילים וכי עולה מהם בבירור ומעבר לכל ספק סביר שהנאשם הורה לקטינה לגנוב את המצלמה, וכן לאור התרשמותי מחוסר אמינות גרסתו של הנאשם, הגעתי למסקנה כי המאשימה עמדה בנטל להוכיח מעבר לכל ספק סביר את אשמתו של הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

התוצאה היא שאני מרשיעה את הנאשם בעבירת גניבה על פי סעיף 384 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ג אלול תשע"ו, 26 ספטמבר 2016, במעמד הצדדים